

XIV.

Forslag til Lov

om

en forandret Affattelse af Tvangsauktionslovens § 47,
1ste Stykke.(Fremsat i Landstinget den 7. Oktober 1904 af Justitsminister *Alberti*.)

§ 47, 1ste Stykke i Lov om Tvangsauktioner m. m. af 9. April 1891 affattes saaledes:

I de her omhandlede Boer skal enhver Underpanthaver i fast Ejendom og dermed som Tilbehør pantsat Løsøre være berettiget til inden 1 Maaned efter Rettens Beslutning om, at Konkursbehandling skal finde Sted, eller efter at Arv og Gæld i Dødsbo er fragaaet, at erklære, at han alene vil holde sig til sit Pant og frafalde Fordring paa Boet iøvrigt.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Erfaringen har vist, at de gældende Regler om det Tidspunkt, hvorfra en indtraadt Konkurs's Begyndelse beregnes, ville kunne føre til, at den Adgang, der ved Tvangsauktionslovens § 47 er hjemlet en Underpanthaver i fast Ejendom til „inden en Maaned efter Konkursens Begyndelse“ at erklære, at han alene vil holde sig til sit Pant og frafalde Fordring paa Boet iøvrigt, faktisk bliver illusorisk.

Ved Konkurslovens § 50 i dennes oprindelige Skikkelse bestemtes det, at Konkursen, naar den er fremkaldt ved Skyld-

nerens egen Begæring, anses for begyndt fra det Øjeblik af, da denne er indgiven, medens Konkursen, dersom Konkursbehandlingen er fremkaldt af Fordringshavere, først anses for begyndt, naar Skifteretten har taget den Beslutning, at Konkursbehandling skal finde Sted. Lov Nr. 66 af 15. April 1887 § 2 forandrede imidlertid Affattelsen af Konkurslovens § 50 derhen, at *i alle Tilfælde* Konkursen, for saa vidt Skifteretten tager Beslutning om, at Konkursbehandling skal finde Sted, anses som begyndt fra det Øjeblik, da Skyldnerens